

Tết Đoan Ngọ mồng năm tháng Năm, nhà Trời có giỗ.

Ngọc Hoàng mở yến tiệc linh đình. Đèn nến lung linh sáng rực. Trăng sao cũng đến góp ánh sáng. Các tiên nữ áo tím, áo xanh, áo hồng thướt tha múa lượn. Cả Thiên đình rực rỡ, kì ảo. Các thần linh dập dìu, đồng nghịt. Trống chiêng rộn ràng. Ôn ào lời chúc tụng.

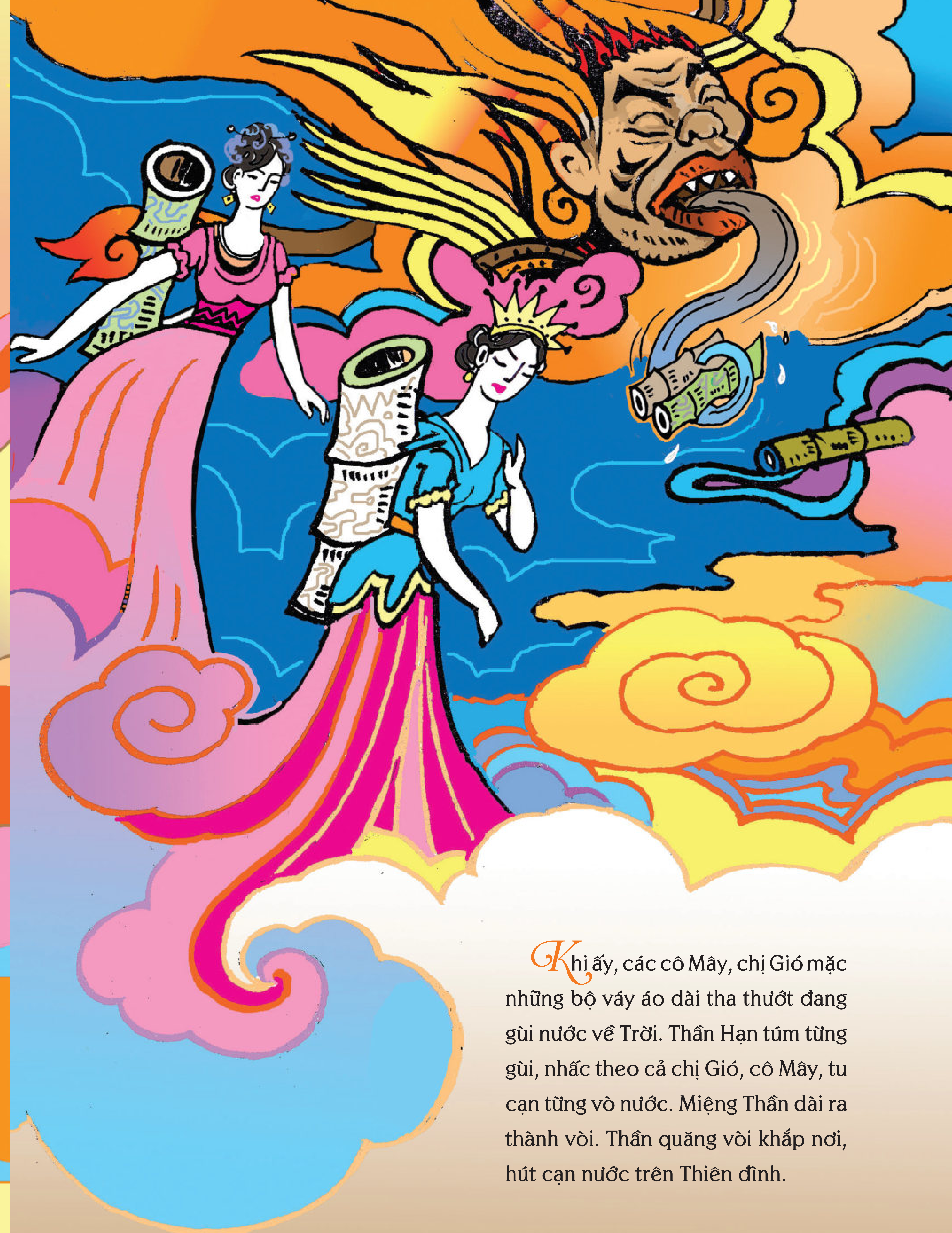
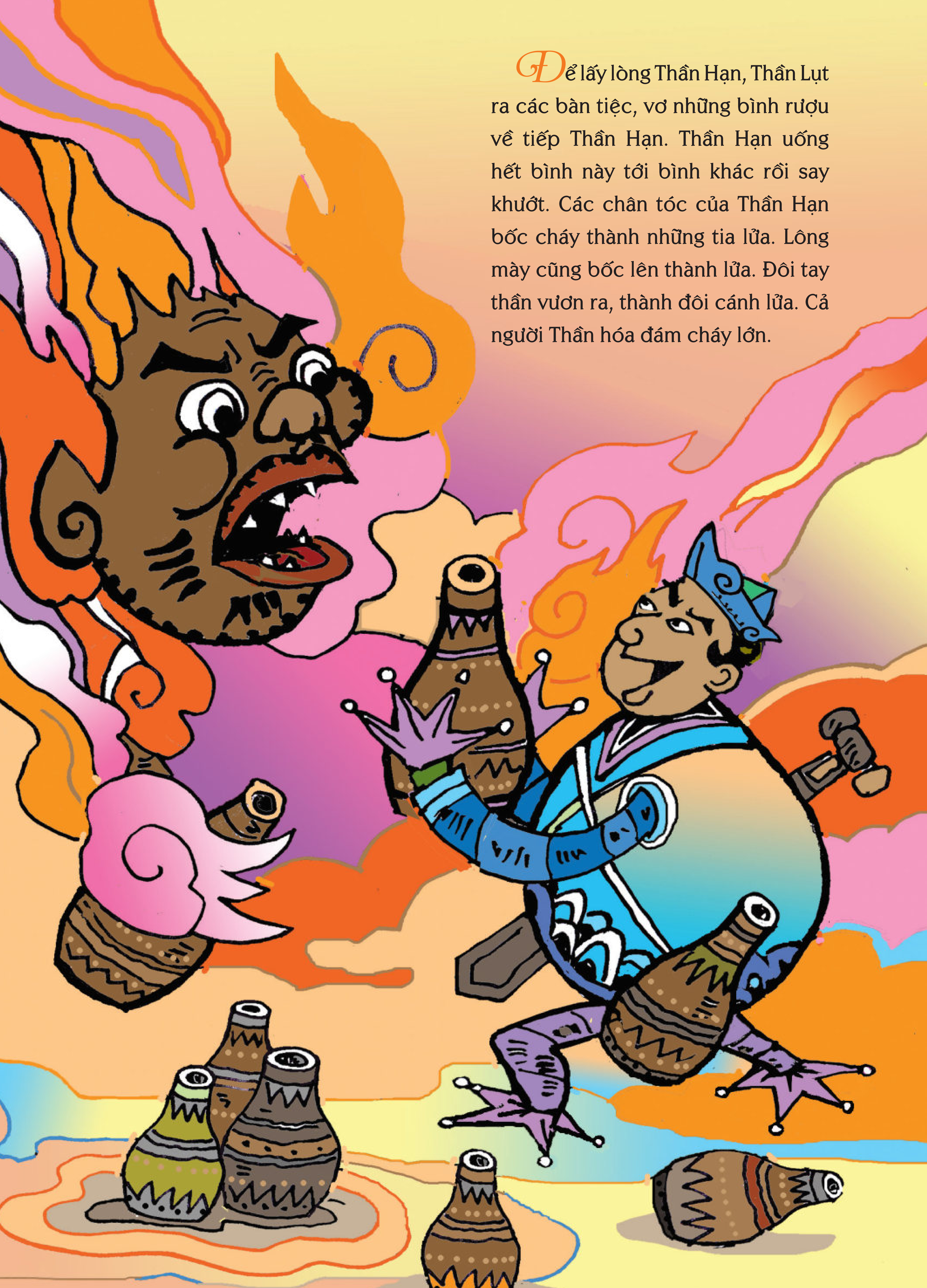

Trong hàng ngàn khách dự tiệc, có hai vị thần đặc biệt, tính nết khác nhau, hình dạng cũng khác nhau. Đó là THẦN HẠN và THẦN LỤT. Thần HẠN cao kều, gầy rạc như cây sào, mặt choắt, tóc lộn xoăn đỏ, mắt lồi, hắt ra những tia sáng sắc lạnh như mảnh thủy tinh vỡ. Thần LỤT thì lùn tè, mắt húp híp, lúc nào cũng như đang buồn ngủ, bụng tròn ửng, rỉ nước. Thần giương cặp mắt húp híp nhìn các tiên nữ đang múa lượn.

Thần LỤT có vẻ mê đắm nàng tiên xinh đẹp nhất buổi tiệc. Thần LỤT hỏi Thần HẠN: “Nàng ở đâu ra mà xinh đẹp thế?” “Nó là con gái út của ta đấy.” Thần HẠN trả lời. “Thần có thể rước nàng về làm vợ được không? Thần sẽ hết lòng cung phụng nàng...” “Rất nhiều thần cũng đã đến xin cầu hôn. Nhưng ta còn bận rất nhiều việc, chưa tính được chuyện này cho con...”

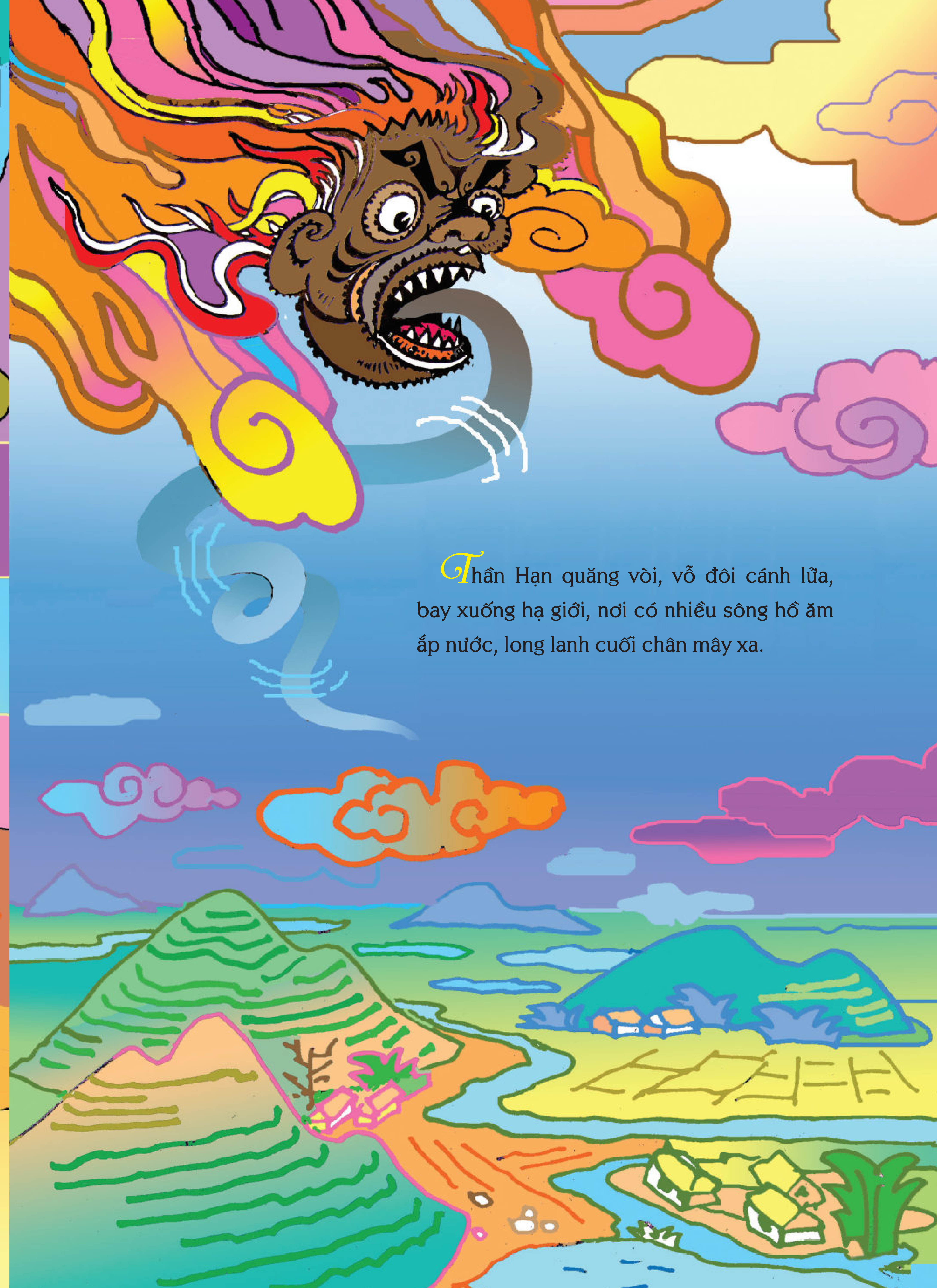
Để lấy lòng Thần Hạng, Thần Lự ra các bàn tiệc, vớ những bình rượu về tiếp Thần Hạng. Thần Hạng uống hết bình này tới bình khác rồi say khướt. Các chân tóc của Thần Hạng bốc cháy thành những tia lửa. Lòng mày cũng bốc lên thành lửa. Đôi tay thần vươn ra, thành đôi cánh lửa. Cả người Thần hóa đám cháy lớn.

Khi ấy, các cô Mây, chị Gió mặc những bộ váy áo dài tha thướt đang gùi nước về Trời. Thần Hạng túm từng gùi, nhắc theo cả chị Gió, cô Mây, tu cạn từng vò nước. Miệng Thần dài ra thành vòi. Thần quăng vòi khắp nơi, hút cạn nước trên Thiên đình.

*B*àn tiệc ngổn ngang cốc chén vỡ. Các thần linh sợ hãi. Ngọc Hoàng nổi giận. Nhưng Thần Hạng đã phát điên. Thần không còn sợ hãi điều gì nữa. Cả Thiên đình tan hoang. Không còn một giọt nước.

*T*hần Hạng quăng vòi, vỗ đôi cánh lửa, bay xuống hạ giới, nơi có nhiều sông hồ ẩm ướt, long lạnh cuối chân mây xa.